

התיאטרון הקאמרי אל הכסף

משך שתי מערכות הקמפוז, הנמשכות 120 דקות, הוכיחו 14 שחקני הקאמרי, המצטיינים בעברית של נתן אלתרמן, על רקע תפאורה בלתימשנית (שתי כורסאות, די מוי שער ומדרגות) עד כמה בווייה התאווה לכסף, עד כמה גדולה האהבה ועד כמה עוזר הגורל העיזר לפתרון כל הבעיות.

בהרפאגון (אברהם בן־יוסף), הקמפוז העיזר, "מעוררת המלה לתת רגשי בחילה כה חזקים שמעולם אינו אומר, אני נותן שלום" כי אם "אני מלחה שלום". לכן הוא גם אינו מוכן לתת (או להלחח) פרטה לבנו קליאנט, או לבתו אליו או למעצמת הזמנית להיות אשתו, מאריאן, שהיא אינה אלא אהובת בנו.

כשלה־פולס (אברהם הלפסי), משרת קלר אנט, מגלה את מקום הפרוטות (30 אלף פרנקים מוטמנים באדמת הגן) ושם יוד עליה, נטרפת דעתו של הקמפוז, החושד חליפות במפקח הבית מלח־הפנכה ואלר (נתן כוגן), שהוא כמובן, אהובה של הבת אליו, ובסב־חרכ זיאק (זאב ברלינסקי).

ורק כשמתמלאת קריאת־הבקשה של ה־פאגון "כדי שתישבע עלי דעתו אני צריך לראות את הקופה שלי", מתישבים גם כל העניינים האחרים. הגורל, כאמור, מתערב והאזהבים נושאים את אהובותיהם שארני קיהם מלאים פרנקים.

מוליאר לכל. כמו במחזהו האחר של מוליאר, שהוצג עלידי הקאמרי, סרטוף הצליח גם כאן הרכבו החזק של צהת השח־קנים, תחת בימויו המצויין של שמואל בו־נים, להגיש מחזה מברד ע־דמאד ויחד עם זה בעל מוטר־השכל מחכים.

אין זאת, אמנם, הפעם הראשונה שהקמפוז הוצג על קרשי במה עברית. קדם לקאמרי תיאטרון אהל, שהציג את הקמפוז לפני שנים מספר. מחזות מוליאר אחרים שהוצגו עלידי אהל: גם הוא באצילים, החוזה המדומה, תעגולי סקאפן, בית־ספר נעשים.

בין מציגי מוליאר בעברית לא נעדר גם מקומו של התיאטרון העברי הראשון, הבימה. תרומתה: רופא בעל כורחו.

אהל

אל הנגב!

אירחינג כהן מפיטסבורג הוא אמריקאי צעיר (גם הוא מסלסל את חתימתו על עיקר אהל, יכול הוא לקנות את חצי תל אביב?), האוהב לאכול לבן והמביא לידי כך שקרובו, הבטלן המקצועי שרגא־פירי בוש יורד לנגב. זה רק אחר ששרגא־פירי מייבש (מאיר מרגלית) המחולם כל חייו על מיליונים ובהקיץ הוא עוד לא זכה למנות מאות במוזמני"ג נואש סופית מעסקי האחיר שלו (בין השאר: יצוא אוויר מצפת ושמש מאילת).

וכאשר שרגא־פיריבוש, וכמובן אירחינג כהן עצמו, מצטרפים למושב רב־הרחיים אין הם תוספת האוכלוסין היחידה לנגב. כי הבה־חלוצי של שרגא־פיריבוש, עימחי הטקטוריסטי, אינו מחמיץ את ההזדמנות, נושא את אן, ברו החמדה של הדוד אירי הינג לאשה, אחר חיבוק עז, הנמשך שתי דקות ארוכות־אריך. במזכירות המושב.

עסקים מצויינים. יצחק סלע, מחבר ספרי ילדים (כינור, חליל ותוף), לשעבר עורך עיתון מנוקד לעולים (פרוודור) ומחבר כמה מחזות שרק האחרון בהם זכה להיות מועלה על הבמה. כינס בשרגא־פיריבוש כמה בדיחות טובות ואימרות מחוכמות, אותן הצליח איכשהו לקשר לקומדיה, המעלה רעמי צחוק מתמידים מן האוכלים.

אך להצגה של ממש, לה נכונה, קרוב לחדאי, הצלחת־קופה ניכרה, עושה את המ־חזה רק משחקו המצויין של מאיר מרגלית, המגלם דמות מברדר ללא סוף של שרגא־פיריבוש, המגדל זקרה־תיש, חובש מגבעת קש, מעשן חצאי־סיגריות ומתישב, ללא התראה נוספת, על ברכי איש שיתו, ומציע לו ע־ס־קיים מצויינים כמכירת מיי ירדן ל־5 וחצי מיליון יהודי ארצות־הברית לשם גשילת יינים לפני ברכת המזון (תחה הסיסמה: "קנה מים אחרונים מישראל, והחיש את ביאת הגואל!").

במרחב

מצרים

שני גנרלים וסגן־אלוף

באחד הימים, ערב מלחמת־העולם הרא־שונה, נפגשו שני גברים בקושטא. שניהם היו חיילים בצבא העותומני. לשניהם היתה שאיפה אחת: לפרוק את עול התורכים מעל ארצות ערב, אחרי שהתורכים הצעירים הפרו את הבטחונותיהם ובגדו בדרישותיהם הלאומיות של הערבים הצעירים.

שני הגברים היו עתידים להתפרסם — האחד במקום, השני במאוחר. הראשון, סרן של המטה בשם עזיז עלי אל־מצרי, נאסר בצאתו מבית־מלוך, הועמד בהשאי לדין צבאי, נידון למתח בעתון בגידה. המקרה עורר צעקה עולמית, בריטיה הגדולה הת־רבה. הסרן זכה לחנינה, הפליג למצרים. עד אותו יום לא גילו התורכים שאירגן מחתרת של קצינים ערביים בשם אל־עחד — "הברית".

הגבר השני היה, כרוב הקצינים הערביים בצבא התורכי, בן עיראק, שמו היה נורי סעיד. בראשית המלחמה נפל בשבי הברי־טים, הצטרף לשרותם, עבר למרכז המרד הערבי בהגיאן.

דורך מוד דורך. שני הגברים עלו לגדור לה, אף כי דרכיהם היו שונות. הגנרל אל־

איבון דה־קארני

ואהבת לנכבים כחוך ו'

מצרי הפך מפקח כללי של הצבא המצרי, התקרב לפאשיסטים ולקנאים הדתיים, הת־גרה באנגלים. הגנרל נורי סעיד הפך למדרי נאי החשוב ביותר בעיראק, נשאר עקבי עד היום לקו נערויו: תמיכה מוחלטת בברכי־טניה הגדולה.

השבוע נפגשו שני הגברים שוב בדרסם. אל־מצרי היה חשוד כתומך באחים המוס־למים, עורר את איבתו של סגן־אלוף במל עבד אל־נאסר. נורי סעיד, שיחחום על ברית עם התורכים, התנה אף הוא בגלוי עם אל־נאסר, העליב אותו בפומבי בסרבו להיפגש עמו בלבנון, לא הסתייב שמרתו לשבור את שלטון מצרים במרחב — ולהחזיר את המרחב למתנה האנגל־אמריקאי.

אל־נאסר מדד את צעדיו, חיכך את נקמתו. היא לא יכול היה להכריז מלחמה על עיראק. אולם היא סמך על חשבון אחד: נורי סעיד לפני דור את הנוער הלאומי הערבי, חל מומן למשוך את הערצתו. ואילו אל־נאסר התיימר עתה לסמל את הלאומיות הערבית הצעירה, המודרנית, יורשת אל־עחד. נורי יכול היה לחתום על חוזה. אך האם יכול היה גם למסור את הסחורה, לפני שי־סולק עלידי בני עמו?

הדיברת האחת־עשרה

סרן סלאח אחמד, גבה הקומה ועטור השפמפם לא זכה לכל מאורעות מיוחדים בשלושים השנים הראשונות של חייו. הוא

* בשעת שחותה בישראל בשנת 1951.

שרת בצבא המצרי, נשא לו אחת מבנות המשפחת העשירות של קהיר, סופח לאתר רונה אל לשכת־התיירות הממשלתית.

אולם בחודשים האחרונים נהפכו חייו של הסרן הצעיר מן הקצה אל הקצה: לשכת־התיירות המצרית הוצפה עלידי שתי קני־קולנוע הוליוודיים, אשר נשלחו עלידי המפיק החתיק ססיל (שמסון ודלילה) דה־מיל, כדי להסריט את עשר הדיברות, ביוגר־פיה של משה בן־עמרם. אחמד סקר את הכוכבים והכוכבות, עיין בעשר הדיברות, ניסח לעצמו את הדיברה האחת־עשרה: "ואהבת לשחקני־קולנוע כחוך".

קיומה של דיברה זו לא היה קשה כלל. ביחד לא נתקשה אחמד לקיים אותה לגבי שחקנית אחת גבוהת־קומה, חסובה ויפת־תואר: איבון דה־קארלו. במהרה נראו הוא ואיבון משוטטים שלוב־זרוע ברחובות קהיר, סועדים במועדוני־לילה מבודדים, מסירים לרגלי הפיראמידות. עתונאים שעקבו אחרי הווג גילו במהרה עובדה מפתיעה: שחקנית־קולנוע, חוככת הגברים שחומי־העור, והסרן המצרי שוחחו בעיקר על נישואין.

החודש, לאחר שנסתיימה הסרטת עשר הדיברות, עבר הווג מדיבורים למעשים: אחמד התגרש מאשתו, הפליג לארצות־הבר־רית. איבון קיבלה את פניו בהתלהבות. היא הודיעה לעתונאים כי עדיין אין היא מוכנה לחיי נישואין, אך ליתותה את דבריה בקריצת־עין רבת־משמעות. היה כמעט ברור כי המצרי יפה־התואר יגוול מעיר הסרטים את אחת מרחוקותיה המושבעות.

לבנון

מה זה ציונות?

בית הנבחרים העיראקי לא נהג מעולם להסריד את עצמו בדיונים על מאמרים פרי לטיים שפורסמו בעתונות הערבית: הממ־שלה היתה פשוט סוגרת את כל העתונים העיראקיים, אשר גישתם המדינית לא מצאה חן בעיניה, מתעלמת מן הכתוב בעתונים זרים.

לפני שבועיים טטו צירי בית־הנבחרים העיראקי ממנהגם, הקדישו דיון ממושך ל־מאמר "פרוציוני", שפורסם בשבועון ה־אנגל־לבנוני ערבוויק. המאמר: הכרזות של ציר בית־הנבחרים הלבנוני, אמיל בוס־תאני, על אפשרות של שלום עם ישראל — בתנאים מסויימים (העולם הזה 900).

ערבוויק מיהר להגיב על הכבוד הבלתי־צפוי. כתב הוא בשבוע שעבר, במאמרו הראשי: "שבועון זה הינו אנטי ציוני, אנטי ישראלי ואנטי־אנטי ערבי. אחרים מצירי בית־הנבחרים העיראקי, כינו אותו בשם שר־פר הציונים אך ורק מפני שהוא פירסם ראיין עם הציר אמיל בוסתאני, שהכריז כי מדינות־ערב עלולות לדון בכריתת שלום עם ישראל, אם תמלא המדינה הציונית אחרי כל התלטות אויב...".

"יהיה אשר יהיה", הכריז עארף נאסיף, עורך ערבוויק, "אבל עתוננו ימשיך למלא את שליחותו. אולם מאחר שעיראק הנה חלק חשוב של העולם הערבי, עלינו לציין כי ההשמצות לא יביאו את הצירים הער־ראקיים לכל מטרה. מוטב היה להם להציע תוכנית קונסטרוקטיבית יותר, אשר תוכל לשחרר את העולם הערבי מן הסיוט היש־ראלי השוכן במרכזו".

קרוב לתואי שרנאסיף חיכה לכבוד נוסף בצורת תגובה חריפה מצד צירי בית־הנב־חרים העיראקי. אולם הוא התאבזב: הצי־רים היו עסוקים מדי בדיונים על הברית עם תורכיה, מכדי לשים לב לעתון ולעורכו. מהותה של הציונות טרם הובררה סופית — לשני הצדדים.

מחרוזת

סגל הידידות

השאח האיראני, מוחמד ריוה פאהלווי, החליט לשוב ולהפגין את ידידותו כלפי מדי־נות ערב ואת הקשרים האמיצים השרורים בין פרס והעולם המוסלמי. אות־הידידות: ארון מתים יקר, מכוסה גילופי־ידי, שנתרם של עלידי השאח לסוריה, יוצב בקרוב בקברה של זיינאב הקדושה בדמשק.

* בן־לוייתיה המתמיד הקודם של דה־קארלו היה הזמר המקסיקאי קארלוס תומפ־סון, שנחנלה עלידיה במקסיקו סיטי. עלה מאז לגדולה בהוליווד.

יצחק ח"ת: יכני הרעם אם ארע למה התכונת במכתבך הארוך המת־סלף והכתוב בעפרון. יתכן ושכתתי. אודה לך אם תוכיר לי שוב את כל העניין. הוא מתחיל לסקרן אותי. שושנה מלאכי: אנא, שלחי את כתבתך.

אל תראוני שאני סנובית

904/433) שהיא סנובית ירושלמית נאה, רוצה להתכתב עם כחור בניל 28—24. בעל השכלה נכונה, ספורטם בשנות ליר־מודיו האחרונות או בעל משרה נכונה — לא משום שהיא סנובית, חלילה! אלא מפוט משום שנראה לה שלתפקיד שאדם ממלא ישנה השפעה רבה על אופיו ו־אישיותו.

נוסף על כך נודעת אצלה חשיבות רבה גם להופעתו החיצונית של האדם.

מינום פרטים

הצעיר בן 19 (904/434) שאני מציגה בזה הוא לקוני מאד (או שמא ביישן?). כנש מה שכתב הוא שיש ברצונו להת־כתב עם נערה בת גילו. פרטים על איי־שיותו יגלה במכתבו אליה.

העיקר — אחד מהחברה

בת קיכוכ בניל המתוק (16) חומת־שער וכחולת־עיני (904/435) רוצה להת־כתב עם כחור עד גיל 17. מראהו החיי־צוני אינו חשוב לה. העיקר שיהיה אחד מהחברה. אומרת היא. נושאי ההתכת־בות נהוגים לכחירתו.

זמן ומקורות

כרי לא להסתכן בסילוף תמונה, אין ברצונו של בן 19 (904/436) למסור פרטים אחרים על עצמו. לעומת זאת לא חסך בפרטים על הנערה העתירה להתכתב עמו.

יהיה עליה לרצות, כמורה, לקיים התי־כתבות לאורך זמן. העומדת על רמה נכונה של ענין ומקורות. אשר לנושא, אין הוא סבור שכדאי להגיב לו עתה.

לבלט ושפות, בחר בן 29

בוגרת נימסיה בת 22 (904/437) אוי־הבת מוסיקה קלאסית כבירה וקלה, מחול (משך שנים רבות וקרה, בלט" כהובי). וספרות. היא אוהבת לקרוא בשעות ה־אחרות השונרות כפיה אותן לא ציינת. כעצם לא חשוב. מה שחשוב הוא שיש ברצונה להתכתב עם כחור עד גיל 29.

שויצר, ציני ודובר אנגלית (904/438) חסך לי את הטורח להביע את רעתו עלי. הוא כותב על עצמו ש־הוא שויצר, אנרכי, ציני, מלגלג בעל־עליונות, דובר אנגלית רהוטת נאח וזאת כתב ללא סימני פיסוק, הסכנות — כרצונכם). כל האישיות הוו היא בת 19. בעלת השכלה תיכונית וחובבת מר־טיקה נאפוליטאנית. על הפילוסוף ניצושה שמש, ועל כן מעריך אותו, ככלל המימ־דה המפורסמת המיוחסת לו, כבלכת אל האשה, אל תשכח לקחת אחר את השוט".

מצידי בהכמת חיים עמיקה זו, הוא פועל כי הוא מצליח מאד בייחסי עם המין השני (נחות הרדנה, כפי שהוא מכנה אותו). הוא מחפש אחת שתנסה ותצליח לכרוך אותו בכיב אצבע. לאיר־תה נערה התיי מיעצת שלא תשכח היא את השוט.

גננת — אבל לא נורא

גננת בת 21 (904/439) מרניעה את זה שאינת לכתוב אליה שלא יבול, אין היא מתכוונת לחנך אותו. מפסיק שויהו־בין 27—24 משכיל וסימפטי. היא פכת קשת את תפוחו ככר במכתב הראשון.

איריות זה שא מבין

אביכה: — כונית אותו "איריות?" אולם בין נאהבים הרי זו כמעט מילת־חיבה. אם באמת איננו כזה, הרי שהתי־פיק להבין זאת. ואם לא הבין תני לו להבין בזה שתקפצי על צווארו כשתאריחו־אחרי שיריגו! הו! הוא יירגע, אני מב־מיחה לך!

חבר — או עבודה!

זאב: — חבר או לא חבר, אני חוש־בת שאין לך זכות להתערב בעבודתה של חברתך, לכל היותר אתה רשאי לחות־דעה, אם נתכשפת לכך. אותה עבודה מושכת ומענינת אותה, היא נחלת מחד כמה שעות יקרות. זה כהו, אולם בינתיים תוכל לשבת ולקרוא את ביצ־לרכוש יידיים ולהצליח בחברה.

על כל הפונים אלי בכך עניין שהוא, לצרף 500 פרו־טה בכוכים.